

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψουσιου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν κόραν ἡμῶν ὑπερφανίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτήσια	δρ. 12.-	Ἐτήσια	φρ. 15.-
Ἐξάμηνος	> 6,50	Ἐξάμηνος	> 8.-
Τριμήνηος	> 3,50	Τριμήνηος	> 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΥΡΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 ὅπλα προσηγομένον ἑσῶν, ἐπίσης λεπ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλειῶν
 Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 23

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαΐου 1919

Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 23

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μήπως θέλησε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ; Πήραμε μιὰ χούφτα κλαδιά ἀναμμένα καὶ βγήκαμε, σκύδοντας μπροστά, μὲ τὰ κλαδιά μας γυρμένα χάμω πρὸς τὸ χιόνι, γιὰ νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη τοῦ Καρδούλη.

Δὲν βρήκαμε τίποτα· εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ πέρασμα τῶν σκυλιῶν κί' οἱ δικές μας πατημασιές εἶχαν ἀνακατέψει τὰ ἴχνη τους, ὄχι ὅμως καὶ τόσο πολὺ πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ πόδια τοῦ πιθήκου.

Δὲν θὰ βγήκῃ λοιπόν.

Γυρίσαμε στὴν καλύβα γιὰ νὰ δοῦμε μήπως ἦταν χωμένος σὲ καμιὰ τρύπα τοῦ τοίχου.

Τὸ φάξιμό μας βίασταξε πολὺ: δέκα φορές περνούσαμε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος καὶ ξανακοιταζάμε. Ἀνέβηκα στὴν ὠμο τοῦ Βιτάλη, γιὰ νὰ φάξω καὶ στοὺς κλώνους ποὺ ἐσχημάτιζαν τὴ σκεπὴ μας. Δὲν ἦταν πουθενά.

Κάθε τόσο στεκόμαστε καὶ τὸν φωνάζαμε. Τίποτα, τίποτα!...

Ὁ Βιτάλης φαίνονταν καταστρανοχωρημένος, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἀληθινὰ καταλυπημένος. Δυστυχισμένε Καρδούλη! Ρώτησα τὸν κύριό μου ἂν ἐνόμιζε πὺς τὸν πῆραν κί' αὐτὸν οἱ λύκοι.

— Ὅχι, μοῦ ἀποκρίθηκε· οἱ λύκοι δὲν θὰ ἐτόλμησαν νὰ μπαῖν σὲ φωτισμένη καλύβα. Μπορεῖ νὰ ρίχτηκαν τοῦ Ζερμπίνου καὶ τῆς Δούλης, δταν βγήκαν ἔξω, μὰ ἐδῶ μέσα δὲν θὰ μπήκαν. Ὁ Καρδούλης, τρομαγμένος, μοῦ φαίνεται πὺς κάπου θὰ κρύφθηκε, τὴν ὥρα ποὺ ἤμαστε ἔξω. Κί' αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ πολὺ, γιὰτι μὲ τέτοιον καιρὸ πού κάνει, θὰ κρυώσῃ καὶ τὸ κρέμα γί' αὐτὸν εἶναι θάνατος.

— Ἀς φάξουμε λοιπὸν ἀκόμα!

Ἐξακολουθήσαμε τὸ φάξιμο, μὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ ξημερώσῃ, εἶπε ὁ Βιτάλης.

— Σὲ πόσες ὥρες ἀρά γε;

— Δυὸ-τρεῖς, μοῦ φαίνεται.

Κί' ἐκάθησε μπροστὰ στὴ φωτιά, μὲ τὸ κεφάλι στὰ δύο του χέρια.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ταραξῶ. Ἀκίνητος κοντὰ του, δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ νὰ ρίχνω ξόλα στὴ φωτιά. Κάθε τόσο ἐκεῖνος σηκώνονταν καὶ πήγαινε ὡς τὴν πόρτα, κοιτάζε ἀπὸ καὶ τὸν οὐρανὸ κί' ἐσκυθε γιὰ νάκοῦ. Ἐπειτα ἐγύριζε στὴ θέση του. Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ πρῆτιμοῦσα καλύτερα νὰ μ' ἐμάλωνα, παρὰ νὰ τὸν βλέπω ἔτσι σκυθρωπὸ καὶ καταλυπημένο.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν μὲ βραδύτητα ἀπελπιστική. Ἐλεγα πὺς ἡ νύκτα ἐκείνη

ρόδινη λάμψη, ποὺ προμηνοῦσε καλωσύνη.

Εὐθὺς ἄμα φώτισε ἀρκετὰ γιὰ νὰ βλέπομε, βγήκαμε. Ὁ Βιτάλης εἶχε ὀπισθῆ μ' ἓνα χοντρὸ μπαστούνι· ἐπήρα κί' ἐγὼ ἓνα ὄμοιο.

Ὁ Κάπης δὲν ἐδειχνε πᾶ τὸν τρόπο ἐκεῖνο πού τὸν εἶχε παραλῆσει τὴν νύκτα. Μὲ τὰ μάτια στα μάτια τοῦ κυρίου του, δὲν ἐπερίμενε παρὰ ἓνα νεῦμα γιὰ νὰ τρέξῃ μπροστά.

Ἐκεῖ ποὺ ἐμεῖς ζητοῦσαμε χάμω τὰ ἴχνη τοῦ Καρδούλη, ὁ Κάπης σήκωσε τὸ κεφάλι· του κί' ἐγαύγισε μὲ χαρὰ. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὺς ἐπρεπε νὰ φάξουμε στὸν ἄερα κί' ὄχι στὴ γῆ.

Κί' ἀλήθεια, εἶδαμε πὺς τὸ χιόνι ποὺ σκέπαζε τὴν καλύβα μας, ἦταν ἐδῶ κί' ἐκεῖ πατημένο ὡς ἓνα μεγάλο κλῶνο, ποὺ ἔγερνε ἀπάνω ἀπ' τὴ σκεπὴ.

Ἀκολουθήσαμε μὲ τὰ μάτια τὸν κλῶνο αὐτὸ, ποὺ ἦταν μίξος μεγάλης βαλανιδιάς, κί' ἐκεῖ ψηλά, στὴν κορφή τοῦ δένδρου, εἶδαμε ἓνα μαῦρο σημάδι.

Ἦταν ὁ Καρδούλης!

Εὐκόλο νὰ μαντεύσομε τι εἶχε συμβῆ: Τρομαγμένος ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματτα τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν λύκων, ὁ πιθήκος, τὴν ὥρα ποὺ λείπαμε, ἀντὶ νὰ μελῆν κοντὰ στὴ φωτιά, ἀνέβηκε στὴ σκεπὴ τῆς καλύβας. Ἀπὸ καὶ σκαρφάλωσε στὴ βαλανιδιά, ἔπου χιάθηκε στὰ κλαδιά της καί, νομίζοντας τὸν ἑαυτὸ του ἀρκετὰ ἐξασφαλισμένο ἐκεῖ-πάνω,

δὲν ἀποκρίνονταν δταν τὸν φωνάζαμε.

Ὁ κακόμοιρος! Ἔτσι κρατασοῦλης ποὺ ἦταν, θὰ εἶχε ξεπαγιάσει!...

Ὁ Βιτάλης τὸν ἐφώναξε σιγὰ καὶ μαλακὰ· μὰ οὔτε ἀποκρίθηκε, οὔτε κουνήθηκε καθόλου.

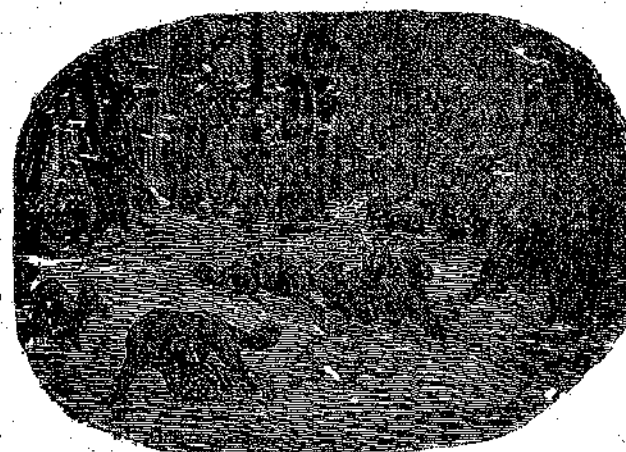
Τὸν ἐφώναξε ἀκόμα πολλές φορές· μὰ ὁ Καρδούλης δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Ἐπρεπε νὰ πληρώσω τὴ νυκτερινὴ μου ἀμέλεια.

— Θέλετε, εἶπα, νάναίβω νὰ τὸν πάρω ἐγὼ;

— Θὰ πῶς καὶ θὰ σκοτωθῆς.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος.

«Ἐδῶ οἱ λύκοι σκότωσαν τὰ δύο σκυλιά.» (Σελ. 178, στ. α'.)

δὲν θὰ τελείωνε ποτέ! Μὰ ὄχι· τὰστέρια ἄρχισαν νὰ σβύουν κί' ὁ οὐρανὸς ν' ἀσπρίκη. Ἦταν ἡ αὐγὴ, σὲ λίγο θὰ ξημερώνε. Μὰ μὲ τὴν αὐγὴ τὸ κρῦς δυνάμωσε· ὁ ἄερας ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας, ἦταν παγωμένος.

Θὰ ξαναβρίσκαμε τὸν Καρδούλη ζωντανό;...

Μὰ καὶ τί ἐλπίδα εἶχαμε νὰ τὸν βροῦμε; Ἄν τὴν ἡμέρα ξανάρχιζε τὸ χιόνι, πὺς θὰ φάγαμε;

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ χιόνι δὲν ξανάρχισε. Ὁ οὐρανός, ἀντὶ νὰ συννεφιάσῃ σὰν καὶ χθές, σκεπάσθηκε ὅλος ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα

Δέν τώπα σωτή: Φόβος ύπήρχε, ή τοὺ- λάχιστο δυσκολία. Τὸ δένδρο, ἐκτός ποὺ ἦταν ψηλό, ἦταν καὶ χιονισμένο στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλαδιῶν ποὺ τὰ ἔπιανε ὁ ἀνεμος.

Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ ἤξερα ἀπὸ μικρὸς νὰ σκαρφαλῶνω στὰ δένδρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τέχνη ἤμουν πολὺ δυνατός. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στὸν κορμὸ, ἦταν μερικὰ ξεβλαστώ- ρια. Αὐτὰ τὰ μεταχειρίσθηκα γιὰ σκα- λοπάτια καὶ, ἂν καὶ τὰ χιόνια, καθὼς τὰ ἔπιανα, μούπερταν στὰ μάτια καὶ μὲ τύ- φλωναν, κατάφερα, βοηθούμενος κ' ἀπὸ τὸν Βιτάλη, νὰ φθάσω σὲ λίγο εἰς τὴν πρώτη διακλάδωση. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἦταν εὐκόλο νὰ κινῶ. Μόνον ποὺ ἔπρεπε νὰ προσέχω νὰ μὴ γλιστρῶ ἀπάνω στὸ χιόνι.

Ἀναβαίνοντας ὀλοένα, μιλούσα καλο- πιαστὰ τοῦ Καρδούλη, ποὺ, χωρὶς νὰ κου- νιέται καθόλου, μὲ κοιτάζε μόνο μὲ τὰ λαμπερά του μάτια.

Τὸν ἔφθασα πᾶ κ' ἀπλώνα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν πιάσω, ὅταν ἔξαφνα κάνει ἕναν πηδο καὶ βρῖσκειται σ' ἄλλο κλαδί.

Τὸν ἀκολούθησα ὡς ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα, δὲν μποροῦν νὰ τρέχουν ἀπάνω στα δένδρα σὰν τοὺς πιθήκους. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἔπιανα τὸν Καρδούλη, ἂν τὸ δένδρο ἐκεῖνο δὲν ἦταν χιονισμένο. Μὰ τὸ χιόνι τοῦ ἔδρευε ἥδιστα καὶ χέρια καὶ γόνατα κουράσθηκα ἀπὸ τὸ κυνηγῆτό. Τότε, κατρακυλώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἔπεσε μ' ἕνα πηδῆμα στὸν ὄμο τοῦ Βιτάλη καὶ χύθηκε στὴν προθεία του.

Ἦταν βέβαια σημαντικό ποὺ ξαναβρή- καμε τὸν Καρδούλη, μὰ δὲν ἔφθανε τώρα ἔπρεπε νὰ βρούμε καὶ τὰ σκυλιά.

Σὰ λίγο φθάσαμε στὸ μέρος ὅπου εἶχα- με πάει τὴ νύκτα κ' εἶχαμε ἰδῆ τὸ χιόνι πατημένο.

Τώρα ποὺ ἔφεγγε καλά, μᾶς ἦταν εὐ- κόλο νὰ μαντεύσουμε τί εἶχε συμβῆ: στὸ χιόνι, μὲ βαθουλά ψηφία, ἦταν γραμμὴν ὄλη ἡ ἱστορία τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῶν σκυλιῶν.

Ὅταν βγήκαν ἀπ' τὴν καλύβα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀκολούθησαν τὸν ξυλό- τοιχὸ τῆς καὶ βλέπαμε τώρα καθαρὰ τὰ ἴχνη τῶν σ' ἕνα διάστημα εἴκοσι μέτρων. Περικαίω ὅμως, τὰ ἴχνη αὐτὰ χάνουνταν στὸ ἀναστατωμένο χιόνι. Ἐκεῖ φαίνον- ταν ἄλλα ἀποτυπώματα. Ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖ- να ποὺ μᾶς ἔδειχναν ἀπὸ ποῦ καὶ μὲ τί μακριὰ πηδῆματα οἱ λύκοι εἶχαν ριχθῆ στα σκυλιά ἀπὸ ἐκεῖ, ἄλλα ποὺ μᾶς ἔδει- χναν πρὸς ποῖο μέρος τὰ εἶχαν πάει ἀφοῦ τὰ σκότωσαν. Ἰχνη σκυλιῶν δὲν φαίνονταν πιά, ἐκτός ἀπὸ μιὰ κίματινη γραμμὴ ποὺ κοκκίνιζε ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ χιόνι.

Ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολούθησουμε τὸ φῶξιμο. Ἐδῶ οἱ λύκοι ἐσκότωσαν τὰ δύο σκυλιά κ' ἀπὸ ἐδῶ τὰ ἔπληραν γιὰ νὰ τὰ φάνε μὲ τὴν ἡσυχία τους σὲ κανένα ρου- μάνι. Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε τὴν

γιὰ νὰ ζεσταθῆ τὸ γρηγορώτερο ὁ παγω- μένος Καρδούλης.

Γυρίσαμε λοιπὸν στὴν καλύβα καὶ, ἐνῶ ὁ Βιτάλης τοῦ ζέσταινε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια στὴ φωτιά, ἐγὼ τοῦ ζέσταινα καλά τὴν κουβέρτα. του κ' ἔπειτα τὸν τυ- λίσαμε σ' αὐτὴ.

Μὰ δὲν τοῦ χρειάζονταν μόνο μιὰ κουβέρτα, παρὰ κ' ἕνα καλὸ κρεββάτι καὶ προπάντων κἀτι ζεστὸ γιὰ νὰ πιῆ. Δὲν εἶχαμε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Πάλι καλά ποὺ εἶχαμε λίγη φωτιά!

Καίθησα, ὁ κύριός μου κ' ἐγὼ, κον- τὰ στὸ τζάκι καὶ μείναμε κεῖ ἀκίνητοι, χωρὶς νὰ λέμε λέξη, κοιτάζοντας τὰ ξύλα ποὺ καίγονταν.

Μὰ δὲν εἶχαμε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ λό- για οὔτε ἀπὸ βλέμματα, γιὰ νὰ ἐκφρά- σουμε ὅτι αισθανόμαστε.

«Ὁ καίμενος ὁ Ζαρμπίνος ἢ καίμε- νη ἡ Δούλη!... Οἱ καίμενοί μας οἱ φί- λοι!...»

Αὐτὰ τὰ λόγια ψιθυρίζαμε κ' οἱ δύο μας, καθένας χωριστὰ, ἢ τοὺλάχιστο αὐτὰ συλλογίζομαστε.

Ἦταν οἱ σύντροφοί μας, οἱ βοηθοί μας, καὶ στὶς καλὰς ἡμέρας καὶ στὶς κα- κές γιὰ μένα μάλιστα, τὸν καιρὸ ποὺ ἤ- μουν μόνος κ' ἀπελπισμένος, ἦταν οἱ φίλοι μου, σχαδὸν τὰ παιδιὰ μου.

Καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, ὁ ἔνοχος τοῦ θανάτου τους!

Γιὰτὶ δὲν μποροῦσα, στὴ συνείδησή μου, νὰ θωπῶ: ἂν ἐφύλαγα καλύτερα, ὅπως εἶχα χρέος, ἂν δὲν ἄφηνα νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, οὔτε τὰ σκυλιά θάβγαί- ναν ἔξω, οὔτε οἱ λύκοι θάρχουνταν ὡς τὴν καλύβα μας, γιὰτὶ ἡ φωτιά θὰ τοὺς κρατοῦσε μακριὰ.

Πῶς ἤθελα νὰ μὲ μαλώσῃ τώρα ὁ Βιτάλης! νὰ μὲ κτυπήσῃ ἀκόμα πα- ρακαλοῦσα!...

Μὰ δὲν μοῦ ἔλεγε λέξη. Οὔτε κὰν μ' ἐκοίταξε. Κάθονταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο μπροστὰ στὴ φωτιά. Θὰ συλ- λογιζόνταν βέβαια τί θὰ γινόμαστε χω- ρὶς τὰ σκυλιά. Πῶς θὰ κάναμε παρα- στάσεις; Πῶς θὰ κερδίσαμε τὸ ψωμί μας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ κύριος Καρδούλης.

Τὰ προγνωστικά τῆς αὐγῆς ἀλήθη- φαν: ὁ ἥλιος ἔλαμπε σὲ οὐρανὸ ἀσυννέ- φιαστο κ' οἱ χλωμές του ἀκτίνες ἀντα- νακλοῦσαν στὸ ἀσπίλο χιόνι. Τὸ δάσος, θαμπὸ χθὲς καὶ μελαγχολικὸ, ἔφεγγε σήμερα μὲ μιὰ λάμψη ποὺ τύφλωνε τὰ μάτια.

Κάθε τόσο, ὁ Βιτάλης ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν κουβέρτα κ' ἔπιανε τὸν Καρ- δούλη, μὰ ὁ πίθηκος δὲν εἶχε ζεσταθῆ κ' ὅταν ἐσκυβα πάνω του, τὸν ἀκούγα νὰ τουρτουρίζῃ.

Εἶδαμε σὲ λίγο πῶς δὲν θὰ κατορ- θώναμε ἔτσι νὰ τοῦ ζεστάνουμε τὸ αἶ-

μα, τὸ παγωμένο μέσα στὶς φλέβες του.

— Πρέπει νὰ φθάσουμε σὲ κανένα χωριό, εἶπε ὁ Βιτάλης σηκώνόμενος, εἰ- δεμὴ ὁ Καρδούλης ἐδῶ θὰ φοφήσῃ. Ἄν δὲν μᾶς φοφήσῃ στὸ δρόμο, πάλι καλά. Πᾶμε!

Ἡ κουβέρτα ξαναζεστάθηκε καλά, ὁ Καρδούλης τυλίχθηκε μέσα κ' ὁ Βιτά- λης τὸν ἔχωσε στὸν κόρφο του.

Ἐτοιμασθήκαμε νὰ ξεκινήσουμε.

— Νὰ ἕνα ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κύ- ριός μου, ποὺ τοῦ πληρώσαμε πολὺ ἀ- κριβὰ τὴ φιλοξενία!

Καὶ καθὼς τάλεγε αὐτὰ, ἡ φωνὴ του ἔτρεμα.

Βγήκε πρώτος κ' ἐγὼ τὸν ἀκολού- θησα.

Ὁ Κάκης εἶχε μείνει στὸ κατώρι τῆς καλύβας, κοιτάζοντας πρὸς τὸ μέ- ρος ὅπου εἶχαν χαθῆ τὰ συντρόφια του. Τὸν φωνάζαμε γιὰ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ἄμα βγήκαμε στὸ μεγάλο δρόμο, διασταυραθήκαμε μ' ἕνα κάρρο κ' ὁ ἄ- μαξᾶς μᾶς εἶπε πῶς σὲ μιὰ ὥρα θὰ βρή- σκαμε ἕνα χωριό. Αὐτὸ μᾶς ἔδωσε δύ- ναμη, ἂν κ' ἦταν πολὺ δύσκολο, πολὺ κουρατικό νὰ περπατοῦμε στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο χιόνι, ὅπου ἐγὼ χωνόμουν σχε- δὸν ὡς τὴ μέση.

Κάθε λίγο ρωτοῦσα τὸν Βιτάλη πῶς ἦταν ὁ Καρδούλης καὶ μοῦ ἀποκρίνον- ταν πῶς τὸν ἀκούγε πάντα νὰ τουρτου- ρίζῃ.

Ἐπιτέλους, στὰ πόδια ἑνὸς λόφου, φάνηκαν εἰ ἄσπερες σκεπὲς ἑνὸς μεγάλου χωριοῦ· λίγο ἀκόμα καὶ θὰ φθάναμε.

Δὲν συνηθίζαμε νὰ πηγαινῶμε στὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα ἀπεναντίας στα- ματοῦσαμε ἀπέξω ἀπ' τὰ χωριά ἢ στὰ πρόσεται τῶν πόλεων, καὶ διαλέγαμε κανένα φτωχικὸ χάνι, ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ χωρὶς νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὸ πογγί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔγινε ἔτσι: ἀντὶ νὰ σταματήσῃ στὴν εἴσοδο τοῦ χω- ριοῦ, ὁ Βιτάλης προχώρησε ὡς ἕνα ξε- νοδοχεῖο, ποὺ εἶχε ἀπέξω μιὰ ὡραία χρυσομένη ἐπιγραφή. Ἀπὸ τὴν ὀλόνοι- κτη πόρτα τοῦ μαγειρείου, ἔβλεπε ἕνα τραπέζι φορτωμένο κρέατα καὶ σ' ἕνα μεγάλο τζάκι, πλήθος κατσαρόλες ἀπὸ κόκκινο χάλκωμα, τραγουδοῦσαν φαι- δρά, πετώντας στὸ ταβάνι συννεφάκια ἀπὸ ἀτμοῦς.

Ὁ Βιτάλης, μὲ τὸ ὕψος τοῦ «κυ- ρίου» ποὺ ἤξερε νὰ παίρνῃ ὅταν ἤθελε, μπῆκε στὸ μαγειρεῖο καὶ, κορδωμένος, χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὸ καπέλλο του, ρώ- τησε τὸν ξενοδόχο ἂν εἶχε νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ καλὴ κἀμαρα μὲ φωτιά.

Στὴν ἀρχή, ὁ ξενοδόχος δὲν μᾶς ἐ- πρόσεξε καθόλου· ὁ τρόπος ὅμως τοῦ Βιτάλη τοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση καὶ μιὰ μικρὴ ὑπέρβρια διατάχθηκε νὰ μᾶς ὀ- δηγήσῃ ἀπάνω.

— Πλάγιασε γρήγορα, μοῦ εἶπε ὁ κύ- ριός μου, ἐνῶ ἡ ὑπέρβρια ἀνάθε τὸ τζάκι.

Ἀπόρησα γιὰτὶ νὰ πλαγιάσω; Προτι- μοῦσα τώρα τὸ τραπέζι ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Γρήγορα! ξανάπε ὁ Βιτάλης, Ἄναγκάστηκα νὰ πλαγιάσω.

Τὸ κρεββάτι εἶχε ἕνα χράμι πολὺ χονδρὸ. Ὁ Βιτάλης μ' ἐσκέπασε μ' αὐτὸ ὡς τὸ κεφάλι.

— Προσπάθησε νὰ ζεσταθῆς, μοῦ εἶπε ὁσο περισσότερο ζεσταθῆς, τόσο καλύτερα.

Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν ἐκρύωνα καθόλου! Ὅσο ἔμενα ἀκίνητος κάτω ἀπ' τὸ χράμι γιὰ νὰ ζεσταθῶ, ὁ Βιτάλης, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξη τῆς καμαριέρας, γύ- ριζε καὶ ξαναγύριζε ἀπάνω ἀπ' τὴ φω- τιά τὸν δυστυχισμένο Καρδούλη, λές κ' ἤθελε νὰ τὸν ψήσῃ.

— Ζεστάθηκα; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ἐτκασα!

— Ἄ, μπράβο!

Ἐπρόσεξε τότε κοντὰ μου, ἔβαλε τὸν Καρδούλη στὸ κρεββάτι καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν κρατῶ σφικτὰ στὸ στήθος μου.

Ὁ κακόμοιρος ὁ πίθηκος, ποὺ ἄλλες φορὲς χαλοῦσε τὸν κόσμο ὅταν τοῦ ἐ- πέβαλλαν κἀτι τι ποῦ δὲν τοῦ ἄρεσε, τώρα φαίνονταν ὑποταγμένος σὲ ὅλα. Στέκονταν κολημένος ἀπάνω μου, χω- ρὶς νὰ κουνιέται καθόλου. Δὲν ἐκρύωνε πιά τὸ σωματάκι του ἔκαιγε.

Ὁ κύριός μου εἶχε καταβῆ στὸ μα- γειρεῖο. Καὶ σὲ λίγο ἀνέθηκε, κρατών- τας, ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ κρασί μὲ ζάχαρη.

Προσπάθησε νὰ δώσῃ μερικὲς κου- ταλιές ἀπ' αὐτὸ τὸ θερμαντικὸ στὸν Καρδούλη, μὰ στᾶθηκε ἀδύνατο νὰ ξε- σφιγθοῦν τὰ δόντια τοῦ πιθήκου. Μὲ τὰ λαμπερά του μάτια ὁ κακόμοιρος μᾶς κοιτάζε θλιβρὰ, σὰ νὰ μᾶς παρα- καλοῦσε νὰ μὴ τὸν βασανίζουμε. Κάθε τόσο ὅμως ἔβγαζε ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τὸ ἕνα τοῦ χέρι καὶ μᾶς τὸ παρουσιάζε.

Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἐσή- μαινε τὸ κίνημα αὐτὸ, μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ τὸ ἐξήγησε:

(Ἐκτετατὴ συνέχεια)

Ὁ ΔΥΝΑΤΟΣ

Σὲ μιὰ γωνιά τῆς Γῆς εἶναι κοιμημένο Κανιούργιο φῶς. Ἐπιτήδες πλάσμινο Τὸ μάτι θάνατο ὁποῦ θὰ τ' ἀνεκρίσῃ. Νὰ πάρῃ φῶς τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσῃ.

Κανεὶς δὲν εἶχε μάτι μαγεμένο. Κανεὶς τοὺς βράχους πᾶχον σκαπασμένο Τὸ νῆο Φῶς, δὲν ἔπρεπε νὰ πηδησῃ. Νὰ φθάσῃ νὰ τὸ πάρῃ, πρὶν νὰ σβύσῃ!

Ἐπιπλοῦσε βράχοι νὰ περάσῃ, Ἄλλοι μὲθ' αὐτὸν γινόμενοι, γιὰ νὰ φθάσῃ! Τὸ φῶς θὰ πάρῃ ἐγὼ! Κάποιος τὸ θέλει.

Ὅπου μ' εἶμὲ τὸ θέλημά του στέλλει! Ἐδῶς ποῦ ὁ Δυνατὸς μλεῖ, σκορπίζει Κανιούργιες ἀστράπες καὶ νεοφανίσεις.

Ν. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ἡ γάτα, βλέποντας τὸν ποντικὸ στὴν συρματένια ράκα, δυσαρσστήθηκε πολὺ, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε ἔτσι, νὰ πλοαύσῃ ἕνα ἔξαιρετο γεῦμα. Σὺν ἔξυπνη ὅμως γάτα ποῦ ἦταν, ἐπρόσεξε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της, κ' ἐκαμώθηκε πῶς δὲν εἶδε οὔτε φάκα, οὔτε ποντικὸ.

Νῆγε κ' ὁ Σταχτοῦλης τὴν ψυχραι- μία αὐτῆ τῆς Ψιφίνας... μὰ ποῦ! Ἄς ἐπίστευε πῶς οὔτε κὰν τὸν ἐννοίωσα ἡ γάτα, ἀξάκουγε τώρα τὸ κανονικὸ ρόν-ρόν τοῦ ὕπνου τῆς, αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ ἠ- συχᾶσῃ. Γιὰ νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀσφαλισμένο, ἔπρεπε νὰ βρεθῆ μακριὰ, νὰ μὴ βλέπῃ πιά τὴ γάτα. Κ' ἐπειδὴ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φύγῃ τὰ σύρματα, βάλ- θηκε μὴ τὴ δύναμη, μ' ὄλη του τὴ λύσσα, νὰ σπάσῃ κανένα.

Βέβαια δὲν ἦταν εὐκόλη δουλειὰ. Καὶ τῷξερε αὐτὸ ὁ Σταχτοῦλης, γιὰτὶ ὄλη τὴ νύχτα εἶχε προσπαθῆσει τοῦ κᾶκου νὰ ἐλευθερωθῆ. Μὰ τὴ νύχτα δὲν ἔ- βλεπε μπροστὰ του τὴ σκληρόνηχη! Τῶ- ρα ἡ παρουσία τῆς ἀνανεώνει τὴν κουρα- σμένες του δυνάμεις καὶ τοῦ τροχίζει τὰ δόντια.

Ἐπὶ τέλους! Ἐβοῦ! ἕνα σύρμα. Βγήκε ἀπὸ τὴ φάκα κ' ἄρχισε νὰ τρέ- χῃ...

Μὰ μόλις εἶχε κάμει λίγα βήματα, καί... χάπ! Τὸν ἄρπαξε ἡ γάτα ποὺ τὴν εἶχε ἐκνήσῃ ὁ μεγάλος θόρυβος.

.*

Κ' ἀπὸ ἕνα ποντικὸ ἀκόμα πρὸ ἀνόη- τοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, περνᾶμε συχνὰ τὴ ζωὴ μας ἀγωνιζόμενοι νὰ ξεπνίσουμε τὸν κοιμισμένο μας ἄχθρὸ!

Ε. Α.

Ὁ ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΣ

Κηφισιά, 26 Ἀπριλίου 1919

Ἀγαπητὴ «Διάπλασις», Ὅταν εἶδα εἰς ἑφημερίδας πῶς τὸ βραβεῖο τοῦ «Σεβαστοπούλειου Γλωσ- σικοῦ Ἀγῶνος» τὸ πῆρε κάποιος φοι- τητῆς τῆς Νομικῆς, Εὐάγγελος Ἰωάννου, κάθε ἄλλο φαντάσθηκα παρὰ πῶς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ γνω- στὸς μας Τέλλος Ἄγρας, ὁ συν- εργάτης σου, ὁ δημοτικιστῆς. Κ' ἀ- πόρησα πολὺ-πολύ, ὅταν εἶδα σήμερα στὸ φύλλο σου τὴν εἰκόνα του καὶ τὴν πληροφορία. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: Πῶς ἕνας δημοτικιστῆς ἔμπροσθε νὰ λάβῃ μέ- ρος σὲ γλωσσικὸ Διαγωνισμό, ποὺ ὁ σκο- πὸς του εἶναι νὰ μᾶς ξαναγυρίσῃ, ἔχι πιά στὴν ὑπερκαθαρεύουσα, παρὰ στὴ γλώσσα τοῦ Ἑνοφάντος, μὲ τὴ χρῆση «ἀπα- ρσμεμάτων καὶ εὐκτικῶν»; Γιὰτὶ τέτοιος εἶναι ὁ Σεβαστοπούλειος καὶ τέτοια ση- μασία τοῦ δίνου ὀσβαρότητα οἱ «κα- θηγηταί». Οἱ «φοιτηταί» ὅμως τί λένε;

Τὴν ἴδια σημασία τοῦ δίνου; μὲ τὴν ἴδια σβαρότητα τὸν παίρνουν;

Τὰ πράγματα μᾶς ἀπαντοῦν ὄχι. Γιὰτὶ ἐνῶ ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι γιὰ ὅ- λους τοὺς «φοιτηταί», κάθε Σχολῆς, κ' ἐνῶ οἱ «φοιτηταί» ὅλοι εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες, δὲν παίρνουν μέρος πα- ρὰ ἐλάχιστοι. Φέτος π. χ. πῆραν μέ- ρος μόλις... ὀκτὼ (ἀρ. 8). Ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ποὺ εἶχαν τὸ δικαίωμα, φαν- τάσου! Τί σημαίνει αὐτό; Ἀπλοῦστατι πῶς οἱ «φοιτηταί», πρὸ προδευμένοι καὶ φωτισμένοι ἀπὸ τοὺς «καθηγητάς», ἐννοοῦν καλά πῶς ἡ ἐπιστροφή στὴ γλῶσσα τοῦ Ἑνοφάντος εἶναι κατ' ἀδύνα- το; κ' ἀκόμα πῶς οὔτε αὐτὸ τὸ χρηματικὸ βραβεῖο τοῦ Διαγωνισμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι καὶ μικρὸ, — χίλιες δραχμὲς νομίζω, — δὲν φθάνει νὰ τοὺς καταφέρῃ νὰ γρά- ψουν μιὰ ἐκθεση μὲ ἀπαρέμματα κοί, εὐ- κτικὰς. Ἐτσι ὁ Σεβαστοπούλειος, μ' ὄλο τὸ θόρυβο ποὺ προσκαθοῦν νὰ κάνουν γύρω του οἱ καθαρευουσιάνοι, εἶναι σὰ νὰ μὴ εἶναι. Μὰ εἶμαι βέβαιος πῶς οὔτε ὁ κ. Σκιαδῆς ὁ ἴδιος δὲν πιστεύει, πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, — ἢ μὲ ὀποιοδήποτε ἄλλο! — μπορεῖ ποτὲ νὰ εἰσαχθοῦν στὴ γραφομένη γλῶσσα τὰ πολυπόθητα καὶ τὰ πολυῦμηνα ἀπαρέμματα.

Καὶ μένει ἐλάκαιρη ἡ ἀπορία πῶς νεοὶ λόγοι, δημοτικιστῆς σὰν τὸν Τέλ- λο Ἄγρα, μποροῦν νὰ διαγωνίζονται σ' αὐτὰ, ποὺ ἡ ὀλομέλεια τῶν φοιτητῶν, μὲ τὴν ἀποχή της, δέχνη πῶς τὸ ση- χανεται, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαια καὶ φα- νατικὴ δημοτικιστρία! Ἄλλα ἕνας φίλος μου, ποὺ ἔξερει τὰ πράγματα, μοῦ τὸ ἐξήγησε πρὸ ὀλίγου. Ναί, μοῦ εἶπε, στὸν Σεβαστοπούλειο παίρνουν μέρος δημοι- κιστῆς, γιὰ νὰ δείχνουν ἰσα-ἰσα πῶς αὐ- τοὶ ἔξερουν καλύτερα τὴν ἀρχαία γλῶσ- σα κ' ἀπὸ τοὺς καθαρευουσιάνους. Καὶ τὸ δείχνουν, παίρνοντας τὸ βραβεῖο τῶν ἀπαρσμεμάτων καὶ τῶν εὐκτικῶν. Ἐτσι, τὰ δύο προηγουμένα χρόνια, τὸ πῆρε ἕ- νας δημοτικιστῆς, — φοιτητῆς τῆς Νο- μικῆς κ' αὐτὸς κ' ὄχι τῆς Φιλολο- γίας, — ὁ κ. Σιμωνίδης, ἰδιαιτέρως γραμ- ματικὸς τοῦ κ. Δίγκα, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Φέτος πάλιν ὁ Τέλλος Ἄγρας. Κ' ἔπειτα συνέχεια...

Ἐ, ἂν εἶναι ἔτσι, ἐξηγεῖται. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ ἐκαινεῖσῃ τοὺς δημοτικιστῆς αὐτοῦς, ποὺ δείχνουν τόση προκοπή στὴν ἀρχαία γλῶσσα. Γιὰτὶ κα- νεὶς συγγραφέας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ τέλεια τὴ νέα, χωρὶς νὰ ξέρῃ καλά καὶ τὴν ἀρχαία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΞΑΡΑΣ, δ. φ.

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και μάλιστα ύστερ' από μιά ώρα σκουντούφλισμα στα σκοτεινά, σε μιά σκάλα που ανέβαινε σαν σαλιγκάρι και που δεν είχε τελειωμό!

"Εξω απ' τ' φως που τού στράβωσε τα μάτια, τρώμαξε σαν είδε κάτω του, χαμηλά-χαμηλά, έν' "Αθινόν φανταστικό, που τα σπίτια φαινόταν σαν καρύδια και οι άνθρωποι σαν μυρμηγκία, και κει κάτω μακριά, πάνω σ' ένα ασήμενο νήμα, ένα μικροσκοπικό γεφυράκι, όπου χορεύαν και χορεύαν.

"Α τ' κακόμοιρο τ' ζω, τι πανικός που τ' άπιασε! Έβαλε μιά τέτοια φωνή που τ' αράματα του παλατιού τραντάχτηκαν.

—Μά τι τρέχει, τι τού κάμανε; φώναζε ο καλός Πάπας που ξεπεταχτηκε τρομαγμένος στο μπαλκόνι του.

"Ο Τιστέ Βεδέν ήταν κι' όλα στην αύλη και καμώνονταν πως έκλαιγε και τραβούσε τ' αμαλλιά του.

—"Α! δυστυχία, "Αγία Πατέρα, α! τι δυστυχία. Το μούλαρι σας... Τι θα γίνουμε, Θεέ μου! Νά τ' ο μούλαρι σας ανέβηκε στο καμπαναριό.

—Στ' ο καμπαναριό! μοναχό του;

—"Ολομόναχο, "Αγία Πατέρα, ολομόναχο! Νά, κοιτάχτε το 'κει κάνου. Βλέπετε την άκρη των αυτιών του που ξεπερνά σαν δυο πτεροδuges χελιδονιού;..

—Θεέ και Κύριε! Έκαμε ο δυστυχισμένος ο Πάπας σηκώνοντας στον ύρναν τ' αμάτια του. Μά τρελλάθηκε; Νά σκοτωθή θέλει; Θα κατέβη από κει, δυστυχισμένο!

Νά κατέβη! "Αλλο που δεν ήθελε και τ' ο μούλαρι. Μά πώς; "Από τ' ο σκάλα, ούτε να τ' ο βάλη τ' ο μυαλό του!

Τ' ανεβαίνει κανείς αυτά τ' α πράγματα. Μά για να τ' ο κατέβη, είναι άλλο πράγμα. Θα τ' ο σάνιζε χιλίες φορές τ' ο πόδια του. Και τ' ο κακόμοιρο τ' ο μούλαρι τριγύριζε σαν παλαβό γύρω στ' ο μπαλκόνι του καμπαναριού, με τ' α μάτια βλοκάλη, και συλλογιζότανε τ' ον Τιστέ Βεδέν.

—"Α! κακούργε! να τ' ο γλυτώσω μοναχά. Και να ιδής εσύ κλωτσιά που σου έτοιμάζω αβριο τ' ο πρωί.

Αυτή η ιδέα τ' ο κλωτσιάς τούδινε λιγάκι θάρρος στην καρδιά και μιά παρηγοριά. "Αλλοιώςτικα δεν θα μπορούσε να βαστάξη.

Τέλος κατώρθωσαν να τ' ο κατεβάσουν. Μά τι φασαρία! δλόκληρο συνεργείο χρειάστηκε: σκοινιά, μακαράδες, φορεφό δλόκληρο.

Και φαντάζεσθε πιά τι ντροπή για ένα μούλαρι του Πάπα, να τ' ο βλέπουν κρεμασμένο έτσι-δα ανάμεσα σε γη και ουρανό, και να κουνάει δώθε-πέρα τ' ο πόδια του σαν δαμένη χροσόμυγα.

Κι' βλο τ' ο "Αθινόν να τ' ο κοιτάξη!... Τ' ο κακόμοιρο τ' ο ζω δεν κοιμήθηκε βλη τ' ο νύχτα. Τ' ο φαινότανε πως στριφογύριζε πάντα σ' εκείνο τ' ο καταραμένο τ' ο μπαλκόνι του καμπαναριού, έν' ο γελοώσε βλη η πόλη από κάτω. Συλλογιζότανε ύστερα εκείνο τ' ον άθλιο τ' ον Τιστέ Βεδέν και τ' ον γερή κλωτσιά που θα τ' ο πέταγε τ' ο πρωί-πρωί. Νά δ' ητε σεις κλωτσιά, παιδιά μου! "Ως κι' απ' τ' ο γειτονικό χωριό θάβλεπαν τ' ον καπνό τ' ο ης.

Και λοιπόν, τ' ο καιρόν που αυτά τ' ο μαγαίρευε τ' ο μούλαρι μες στ' ο σταύλο, ξέρστε τι έκανε ο κατεργάρης ο Τιστέ;

"Ήσυχος και άνεμος κατέβαινε τραγουδώντας τ' ον Ροβανό και ταξείδιε μες σε γαλέρα του Πάπα για τ' ο Νεάπολη. Μάκι με πολλούς άλλους εύγενεις, που έσταλνε κάθε χρόνο η πόλη του "Αθινόν, πήγαινε στην Αύλη τ' ο ης Νεάπολης για να σπουδάση τ' ον διπλωματία και τ' ον καλούς τρόπους. Δεν ήταν βέβαια εύγενής, ο Τιστέ, μά ο Πάπας ήθελε να τ' ον άναμαίψη για δ' οσα καλά έκανε στ' ο μούλαρι του και προ πάντων για τ' ο ζήλο και τ' ο δραστηριότητα που έδειξε τ' ο μέρα που τ' ο κατέβασαν από τ' ο καμπαναριό!

Πήγε να τρελλαθή τ' ο μούλαρι από τ' ο λύπη του τ' ον άλλη μέρα.

—"Α! τ' ον κακούργο! κ' ατί θα μυρίσθηκε, δ' ο γίνεται... έλεγε με τ' ο νού του κουνώντας με λύσσα τ' ο κουδουνάκια του. "Ας είναι όμως, που θα μου πάγη ο ληστής! έννοια σου σ' ο και θα τ' ο βρής τ' ο κλωτσιά σου στ' ο γυρισμό. Θα σου τ' ο φυλάξω εγώ!

Και τ' ο τ' ο φύλαξε.

"Αμα έφυγε ο Τιστέ, τ' ο μούλαρι βρήκε τ' ον ήσυγία του και τ' ον πρωητεργνή ζωή του. Κανείς πιά πειρασμός δεν πατούσε στ' ο σταύλο. Επανάβε τ' ο μωρωδάτο του κρασί, που τ' ο χαϊρόνταν πιά τώρα από του, και μάκι με τ' ο κρασί ξαναβρήκε τ' ο κέρι του, και τ' ο μικρό κηδηχούλτικο βηματάκι του σαν περνούσε απ' τ' ο γεφύρι του "Αθινόν.

Είναι αλήθεια όμως πως από τ' ο τελευταίο περιστατικό του καμπαναριού, τ' ο δείχναν κάποια κρυάδα μες στην πολιτεία. Σιγομιλούσανε στ' ο διάβα του, οί γέροι κουνούσαν τ' ο κεράλι τους και τ' ο παιδιά γελοώσαν δείχνοντας με τ' ο χέρι τ' ο καμπαναριό. Κι' ο ίδιος ακόμα ο καλός ο Πάπας δεν είχε πιά τ' οση εμπιστοσύνη στ' ο αγαπημένο του τ' ο ζω κι' όταν καμιά φορά, γυρνώντας απ' τ' ο άμπέλι του, τ' ον Κυριακή, τούρχώτανε να πάρη ένα μικρό ύπνο, στ' ο ράχη του μούλαριού, πάντα μιά ιδέα τ' ον εμπόδιζε «Κι' αν ξυπνήσω άξαφνα και βρεθώ άπάνου στ' ο καμπαναριό;»

Τ' ο μούλαρι τάβλεπα όλα αυτά και πονούσε, μά δεν μιλούσε. Μόνο σαν

τύχανε να προσφέρουν προς του τ' ο ύνομα τ' ο ης. Τιστέ Βεδέν, άνατριχιάζανε τ' ο αυτιά του και μ' ένα μικρό κρυφό γέλιο ακόνιζε τ' ο σιδερένιο του πέταλο στην πέτρα του δρόμου.

Έφτά χρόνια περάσαν έτσι. Και στα έφτά τ' ο χρόνια ο Τιστέ Βεδέν γύρισε από τ' ο Παλάτι τ' ο ης Νεάπολης. "Η θητεία του δεν είχε τελειώσει ακόμα κει κάτω. Μά ο πονηρός είχε μάθει πως ο πρώτος τροφοδότης του Πάπα είχε πεθάνη στ' ο "Αθινόν, και έπειδή του καλάραζε η θέση, ήρθε βιαστικός για να μπορέση να τ' ον πετύχη.

"Όταν μπήκε στη σάλα του Παλατιού, ο Πάπας δυσκολεύτηκε να τ' ον γνωρίση, τόσο πολύ μεγαλώσε και άλλαξε. Τ' ο βέβαιο είναι πως κι' ο Πάπας είχε γερώσει πιά και δεν έδλεπε καλά χωρίς γυαλιά.

"Ο Τιστέ δεν τάχασε.

—Πώς, "Αγία Πατέρα, δεν με γνωρίζετε; "Εγώ είμαι, ο Τιστέ Βεδέν.

—"Ο Βεδέν;!

—Βέβαια, δ' ο θυμάστε; εκείνος που πήγαινε τ' ο μωρωδάτο τ' ο κρασί στ' ο μούλαρι σας.

—"Α! ναί... θυμάμαι τώρα...

Τι καλό παιδί, αυτός ο Τιστέ Βεδέν! Και τι επιθυμεί από μ' ας τώρα;

—"Α! τιποτένια πράγματα, "Αγία Πατέρα!... "Ηρθα να σας ζητήσω... "Αλήθεια, τώχτε πάντα κεινο τ' ο μούλαρι σας; Και είναι καλά; Τι χαρά! Πόσο τ' ο πεθύμησα να τ' ο ιδώ! "Ηρθα να σας ζητήσω τ' ον θέση του Πρώτου Τροφοδότη που σας πέθανε.

—Πρώτος Τροφοδότης εσύ; Μά είσαι πολύ νέος! Πόσο χρονών είσαι;

—Είκοσι χρονών και δυο μηνών, Παναγιώτατε, ίσα-ίσα πέντε χρόνια μεγαλύτερος από τ' ο μούλαρι σας!... "Α, τ' ο ζω! Νά ξέρατε πόσο τ' ο αγαπούσα αυτό τ' ο μούλαρι, και πόσο τ' ο πεθύμησα κάτω κει μακριά στην "Ιταλία! Δ' ο θα μου δώσετε τ' ον άδεια να τ' ο ιδώ;

—Πώς, παιδί μου, θα τ' ο ιδής, είπε ο καλός ο Πάπας συγκινημένος... Κι' άφου τ' ο αγαπ' ας τόσο πολύ τ' ο καλό τ' ο ζω, δ' ο θέλω πιά να σου τ' ο στερήσω. "Από τώρα σε παίρνω στην ύπηρεσία μου, στη θέση του Πρώτου Τροφοδότη μου. Θα φωνάξουν πάλι οι καρδιναλοί μου, τ' ο ξέρω, μά κοιός τ' ον ακούει, τ' ον συνήθισα πιά!... "Έλα να μ' ας εβρης αβριο, ύστερα από τ' ον έσπερινό. Θα σου δώσουνε τ' ο παράσημα τ' ον βαθμού σου, μπροστά σ' ο δλη τ' ο Σύνοδο, κι' από κει θα πάμε να ιδούμε τ' ο μούλαρι, και θα πάμε μαζί και σε άμπέλι. Χέ! χέ! χέ! Πήγαινε τώρα, ε!

Δεν είναι ανάγκη να σας πω πόσο εύχαριστημένος ήταν ο Τιστέ Βεδέν βγαίνοντας από του Πάπα, οίτε με πόση άνομομονησία περίμενε τ' ον αύριανή τελετή. [Έπεται τ' ο τέλος]

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυσθιοτόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

"Ο Πέγκροφ και ο "Αύρτων βιάσθηκαν να κάμουν, οί χρειάζονταν για τ' ον καθέλευση, που έπρεπε να γίνη τ' ον άλλη μέρα τ' ο πρωί.

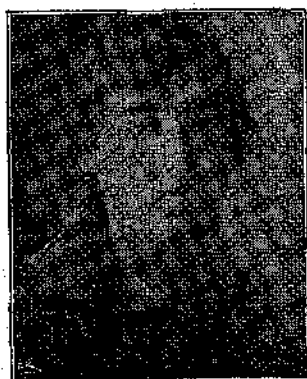
"Αλλά τ' ον νύχτα εκείνη τ' ο ης δης προς τ' ον θην Μαρτίου, μ' α τεράστια στήλη άτμών που έβγαιναν από τ' ον κρατήρα σηκώθηκε ως τρεις χιλιάδες πόδια ψηλά με κρότους τρομαχτικούς! ήταν φανερό πως ο τοίχος τ' ο ης κρύπτης Δακκάρ είχε υποχωρήσει από τ' ον πίεση τ' ον αερίων

σας μόλις δέκα, τέτοιο ήταν τ' ο μόνο στερεό σημείο που δεν κατέκλυσαν τ' ο κύματα του Ειρηνικού. "Ηταν, οί είχε άκομείνει από τ' ον δγκο του Γρανιτινού Παλατιού. "Ο τοίχος είχε άνατιναχθή και σκορπιστή και μόνο μερικοί βράχοι τ' ο ης μεγάλης σάλας είχαν σωρευθή σε τρόπο ώστε ν' άποτελέσουν εκείνο τ' ο σκοπέλο. Τριγύρω όλα είχαν βουλιάξει: ο κατώτερος κώνος που η έκρηξη τ' ον είχε κομματιάσει οί δυο σταγόνες του κόλπου Καρχαρία τ' ο δροπέδιο τ' ο ης Τερψιδας, τ' ο νητάκι τ' ο ης Σωτηρίας, οί γρανίτες του Πόρτο-Μπαλλόνι, οί βράχοι τ' ο ης κρύπτης Δακκάρ, ακόμα και η χερσόνησος Ξερπαντίνα, αν και τόσο μακρυσμένη από τ' ο ήφαίστειο!

"Ενιά μέρες τώρα ζούσαν άπάνω στ' ο βράχο αυτό! "Ολίγα τρόφιμα που είχαν βγάλει, πριν τ' ο ης καταστροφής, απ' τ' ο Γρανιτινού Παλάτι, λίγο γλυκό νερό, που η βροχή είχε ρίξει 'ς ένα γούδωμα του βράχου τους, — αυτά μόνον είχαν οί δυστυχισμένοι. "Η τελευταία τους έλπίδα, τ' ο καράβι τους, είχε συντριφθή. Κανένα μέσο, κανέναν τρόπο για να φύγουν από τ' ο σκοπέλο εκείνο. "Ούτε φωτιά, ούτε ξύλα για νάναψουν. "Ηταν χαμένοι άνθρωποι!

Τ' ον ημέρα εκείνη, 18 Μαρτίου, δεν είχαν πιά τρόφιμα παρά για δυο ημέρες, μολονότι δεν έτρωγαν παρά τ' ο ακολούτως αναγκαίο για να ζούν. "Όλη τους η σειρά, βλη τους η έξυπνάδα, τίποτα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

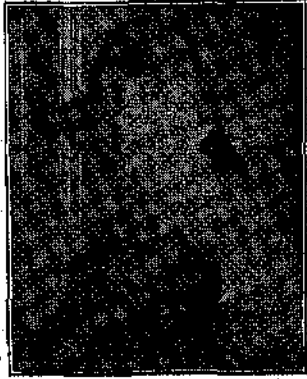
ΔΑΝΑΗ Ε. ΜΕΝΕΣΗ ("Αστήρ") αφοδότης του εν Τραπεζείον Συλλόγου "Γαλανόλευκη", τυχόντος "Α" Βραβείου τ' ον 18 Διαγ. Ξεσπ.

IDANNA Σ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΥ (Κόρη του "Ιονίου) εν "Αθήναις. "Α" Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Αφροσύνης Πνευματ. "Ασκήσεων.

ΑΕΛΑ ΠΑΠΑΦΗΓΟΡΙΟΥ (Τοιλή Ναυτοπούλα) εν "Ηρακλείω. "Α" Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Αφροσύνης Πνευματ. "Ασκήσεων.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ "Εν "Αθήναις. Πρώτον Βραβείον του 11ου και Δεύτερον του 18ου Διαγών. Ξεσπ.

και η θάλασσα έβρησε μες στην κεντρική έστια, χύθηκε στο φλογερό θάρσρο, κι' εξατμίστηκε άμέσως. "Ο κρατήρας όμως δεν μπόρεσε να δώση άρκητή διέξοδο σ' αυτός τ' ον άτμούς. Μ' α έκρηξη που ο κρότος τ' ο ης θα γίνηκε άκουστός και σ' εκατό μιλίων διάστημα, άναστάτωσε τ' ο άμισοφαιρικά στρώματα ("). Κομματία τ' ον βουνού τινάχθηκαν κι' έπεσαν στον Ειρηνικό και σε λίγες στιγμές ο "Ωκεανός εκάλυψε τ' ον θέση όπου ήταν άλλοτε η νήσος Λίνγκολν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

"Ενας βράχος μοναχός στον Ειρηνικό. — Τ' ο τελευταίο καταφύγιο τ' ον άποίκων τ' ο ης νήσου Λίνγκολν. — Δεν μένει άλλο παρά ν' άποθάνουν. — "Η ανέλπιστα βοήθεια. — Πώς και γιατί φθάνει. — Τ' ο τελευταίο έσπερίσμα. — "Ενα νηοάκι στερεό. — "Ο τάφος του πλοίαρχου Νέμου.

"Ενας βράχος άπόμονος, τριάντα πόδια μακρὺς και πλατὺς δεκαπέντε, που έβγαινε από τ' ον επιφάνεια τ' ο ης θάλασσας.

"Απ' δλη τ' ο νήσο Λίνγκολν δεν φαινονταν πιά παρά ο μικρός εκείνος βράχος, που έχρησίμευε τώρα για καταφύγιο στους έξη άποίκους τ' ο ης και στ' ο σκόλο τους Τόπ.

Γιατί και τ' ο ζω της όλα, τετράποδα και πουλιά, μικρά και μεγάλα, είχαν χαθή στη γενική καταστροφή. "Αλλα πνίγηκαν, άλλα σκοτώθηκαν. Κι' ο καίμενος ο Ζούπ ακόμα βρήκε τ' ο θάνατο 'ς ένα βάρστρο, που άνοιξε ξαφνικά κάτω απ' τ' ο πόδια του.

"Ο Κύρος Σμιθ, ο Γεδεών Σπίλετ, ο Πέγκροφ, ο Χάρμπερτ, ο "Αύρτων κι' ο Νάβ έγλύτωσαν μόνο και μόνο γιατί τ' ο στιγμή εκείνη, μαζευμένοι βλοι στη σκηνή τους, πρόφθασαν να πέσουν στη θάλασσα, έν' ο τ' ο συντρίμμια του νησιού έπεφταν από παντού σ' α βροχή.

"Υστερ' από τ' ο μακροδουτι που έκαμαν, όταν ανέβηκαν πάλι στην επιφάνεια, δεν είδαν παρά τ' ο μικρό βράχο που άπόμεινε. Εύτυχώς ήταν κοντά και κολυμπώντας έφθασαν, κι' έκάτησαν.

δεν μπορούσε να κάμη στη θέση που βρίσκονταν έλοένα. "Ηταν στα χέρια του Θεού! Μόνον! "Εκείνος μπορούσε να τ' ον σώση...

"Ο Κύρος Σμιθ διατηρούσε τ' ο γαλήνη του. "Ο Γεδεών Σπίλετ, νευρικός άπτερος, κι' ο Πέγκροφ, κυριευμένος από ένα παράξενο θυμό, σουλαταρίζαν άπάνω στ' ο βράχο. "Ο Χάρμπερτ δεν άπομακρύνονταν από τ' ο μηχανικό και τ' ον κοιτάζε σ' α να τ' ο ζητούσε βοήθεια, που εκείνος δεν μπορούσε να τ' ο δώση. "Ο Νάβ κι' ο "Αύρτων έγκαρτερούσαν, όπαταγμένοι στη μοίρα.

— Τι δυστυχία! τι δυστυχία! έλεγε κάθε τόσο ο Πέγκροφ. Νά είχαμε έστω κι' ένα καρυδότσαφλο, να μ' ας πάη στη νήσο Θαδάρ! Μά δεν έχουμε τίποτα, τίποτα!

— Καλά έκαμε που πέθανε ο πλοίαρχος Νέμος! είπε μιά φορά ο Νάβ.

Τ' ος ακόλουθες πέντε ημέρες, οί άποίκους έζησαν με τ' ον πικρά άστυρη ή οικονομία. ("Έπεται τ' ο τέλος)

(*) "Ιδ' ο εικόνες εις ού φύλλον, σελίς 165.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΙΣΣΟΣ

Κισσός στη λευκά γύρω την ψηλή
 εφύτρωσε και στην κορφή ανέβη
 — Σά φίλος, να της δώση ένα φιλάκι,
 ή να την πνίξη, σαν έχθρός, γυ-
 [ρθείς]; —

Α' σα μου θλίψη μάθη έχει χυθεί
 και την καρδιά ως τα μάτια έχει
 [πνίξει].
 — Τάχα ή καρδιά στον πόνο θ'
 [ἀγρυπνεί].
 ή μπλερός 'ς αυτόν σκυφτό θά γο-
 [υατίζω]; —

Πρωγυγάχρονα, φεύγουμε μ' ορμή
 ξεράθηκε ο κισσός κι' έγινε χλωμάκι
 κι' όμως στις λευκάς πάνω το
 [κορμί].
 'ς άχναρί του μένει γραμμένο ά-
 [κόρμα].

Κι' ό πόνος μου θά σβόση με καιρό
 —τό κάθε τι στον κόσμο αυτόν
 [πνίχεται].
 — κι' όμως μέσ στις καρδιάς μου
 [τό 'Ιερό
 βουβή] μιά θλίψη πάντοτε θίμνει!
Τραγούδι της Δευτεριάς

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Στην Κυρία Ειρήνη Φωτιάδου
 «Από εθνομουσώνη».

Θαρώ πως δε μ' είχε πιάσει
 άδυνα σα δέχτηκα του δ' Μορφίτς,
 όταν μιά εικόνα μούφρεσε πολλά
 ενθύμηση.

Βροχομόνυ οσά μιά κοιλάδα,
 που ή φρήτη της είχε δώσει τη χά-
 ρη της 'Εδέμ, κ' έδειχνε με χαμμά-
 ρι το φόρομα που ό χειμώνας φεύ-
 γοντας της άφισε. Απάνω της
 κλοίσσον σαν κορδέλλες τά όρο-
 σιστικά νερά των δυό αναβρυτά-
 ρια. Ήταν χαμμάκι δεκαριά μέ-
 τρα μακριά από ένα μεγάλο λιθάρ-
 ι, ποίχε από πίσω ένα όλοϊσιο
 κικαριστάκι, ντυμένο για τρίτη ή
 τέταρτη φορά τό ίδιο φόρομα.

Σάφου, στον τόπο πουταν τά
 δυό αναβρυτάρια, πετάχτηκε τόσο
 νερό που κούνησε λίγο τό μεγάλο
 λιθάρι. Μά δεύτερο γύπτιμα πιό
 άγριο, σήκωσε τό νερό ψηλότερα
 απ' τό λιθάρι, και κατάβρεξε την
 κορφή του δειγτυλλιστού. Αυτό, ά-
 μάθευτο οσά τέτοιες πόρες, κου-
 ν' ήρθε κι' έφυγε απ' την άγ-
 καλιά της μάνας γής, χωρίς να
 σκεπτή τό βροχίδο του σύντρο-
 φο. 'Αστήριχο κιά, τό λιθάρι
 κόλλησε, πέρας από πάνω του,
 κι' από τό άμορφο κορμάκι του
 δεν άφισε τίποτε, παρά λίγα κομ-
 μάτια ξύλο, πουπλεσαν με τον
 προστάτη τους...

Αυτό μού θυμίζει, σάν ζύνησα,
 τό φίλο μου που εδω και τρία
 χρόνια, ήταν παιδί άξένοιστο
 στην τρικυμία του κόσμου. Μά ή
 σκληρή του μοιρά τό ήλθε. Μιά
 μέρα ό πατέρας του έβρυσε. 'Ε-
 κλαψε ή μάνα του εδιάκοπα,
 κι' αυτός, άντι γά την παρηγορή,

της άναβε τον καιμό της με τό
 λόγια:

—Μάνα, ποίος τώρα για μάς
 θά φροντίξη;
 Κι' άρχισε μαζί με τη μητέρα
 του τους λογιμούς, που έσοχίζαν
 την καρδιά μου σάν έμπασινα σπύτι
 τους. Και σάν μέγαμε αυτός κι'
 έγώ: «Μην κλαίς, τούλαγα. Πρό-
 σεγε τη μητέρα σου...» Μά πουί...
 Έλα φύγα απ' αυτή την πόλη.
 Μιά φορά μαθαίνω πως πέθανε
 απ' τη λύπη ή μητέρα του, κι'
 ύστερ' από ένα χρόνο πως έβρυσε
 κι' ό φίλος μου...

Και σκέπτομαι, πως αν παρη-
 γορούσε τη μάνα του, πως ναταν
 κι' οι δύο στη ζωή...

Η άσπελισιά στη δυστυχία
 είναι φρικτή.

Χλωμολούδο

ΚΑΤΙ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Γυρίζοντας απ' τό σχολείο, βρή-
 μα στο Γραφείο μου την άκόλου-
 θη σημείωση:
 «Άγαπητέ Δημητράκη, θυμάσαι
 πως ήμαστε φίλοι πιστοί; Θυμά-
 σαι πως έξ αιτίας σου έμεινα με-
 τοξεταστέος; Σ' εθνομουσώνη γι'
 αυτό. Μ' έσωσες, έγειαυ άνθρω-
 πος.» Δά σέ θυμάμαι αιώνια.

Δικός σου
 Αϊολός»

Η όπογραφή μ' έφώτισε. 'Ο
 Αϊολός (και τον λέγαμ' έτσι έπει-
 δη μιλούσε όλο για τους άνέμους)
 ήταν ένας παλιός συμπαθής της
 μου. Τεμπέλης λιγάκι, άλλα πι-
 στός. Τον αγαπούσα σάν αδελφό.
 Μά στις έξετάσεις δεν τον άφισα
 γ' άντιγράψη από μένα κι' έμεινε
 μετεξεταστέος στα Μαθηματικά.
 'Από τότε δεν τον είχα ξαναδύ.
 Τον είχα πιά ξεχασμένο. 'Ισως
 είχε άρχειθή να μη μου ξενομι-
 λήση. Δεν τό έξερω όμως. Τό μόνο
 βέβαιο είναι πως τον έσωσα, έγειν'
 άπροση να γείνη άνθρωπος. Και
 μπορεί στην άρχή να τον έχασα
 από φίλο, άλλα τώρα βλέπετε, που
 νοιάζει πιο είναι τό συμφέρον του
 μ' εθνομουσώνη, θά μ' έχη για τον
 πιστότερο φίλο...

Σατανάς
 (Γερωνός)

ΑΓΡΑΦΟΙ ΝΟΜΟΙ

—Ψωμί μου θέλεις, κακοκόρι-
 τσο; Ψωμί μου θέλεις τώρα τό
 ήλιοβασιλέμα και μού σκουίζεις
 έσως; Πότε με βαρδύθηκες ε;
 Δεν έβρεις που τά παιδιά που θέλου-
 γε να πεθάν' ή μάνα τους, τρώ-
 γε τό ήλιοβασιλέμα;

Τό κορίτσι, —ένας χαριτωμένος
 άγγελος με κάτι μπουζύκες τόσες
 δά, —δεν μπορούσε να τις άράξει
 τό χροακι της —με δυό μεγάλα
 μάτρα μάτια ή ένα πέσμα παιδι-
 ακίσιο, — τρώμαζε σάν άκουσε τον
 λεινδυμό κι' αποτραβήχτηκε συλ-
 λογισμένο κα' λημονώνοντας και
 τη πείνα του και τά παιγνίδια του.
 Πόσο σεβαστός της ήταν, πόσο
 σεβαστοί μάς είναι οι άγραφοί αυ-

τοί νόμοι! Πέστε το πρόληψη, πέ-
 στε το δεισιδαιμονία, τό κορίτσι
 δά θά φάγη πιά τό ήλιοβασιλέ-
 μα. Φοβάται για τη μαμά του.
 'Ετέλειωσε.

«Αν λέγαμε στο παιδί πως είναι
 άμαρτία να φάγη, πως μάς τάπα-
 γορεύει ή θρησκεία, δέ θά τούκα-
 νη καθόλου ένάντιση. Η θρη-
 σκεία έξασφα μάς λέγει και να η-
 σταύουμε τη σαρκική, μά έμεις
 δέ βλέπουμε την ώρα να γυρνάμε.
 «Αν τού λέγαμε πάλι πως μάς τάπα-
 γορεύει ό Νόμος, τόσο τό χειρό-
 τερο. Θά τρώγε κρυφά απ' τό χα-
 ροφύλακα, μά πάντα θά τρώγε. Οί
 νόμοι της 'Εκκλησίας, οι νόμοι
 της Πολιτείας, είναι πολύ κατώ-
 τερα από μερικούς άλλους άγρα-
 φους νόμους, που τους σέβονται
 όχι μόνον οι μικροί μά και οι
 μεγάλοι, κάποτε μάλιστα περισ-
 σότερο από τους πρότους.»

Μαχαργιάς των 'Αστρων

«Όσο γι' αυτό, μη σέ μέλη,
 άφέντη! Τού άλλου μου άφεντι-
 κου, με μιά γροθιά, τούσπασα
 τρία δόντια.
 'Εστάλη από τον Βαμ. της 'Ελευθερίας

Ο Διδάσκαλος: — 'Εξηγήσε μου
 αυτή τη φράση: «Τι μέλλει γε-
 νέσθαι ει άμελήσης...»

Η *Ραπαλλά*, κατόπι σκέψους
 κολλής: — «Τι μέλι τό γίνη, χω-
 ρίς μελίσι!»

Εστάλη από της Κόρης των Κυμάτων

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

μόνα που μάς ζεσταίνη, άλλα
 πιά όφελιμη βέβαια είναι ή σε-
 λήνη, γιατί μάς φέγγει τη νύκτα
 ποδυά σκοτεινά, ένω ό ήλιος την
 ημέρα που δαν χροιάζεται.

Πειραιικό Διαβόλικο

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Γιατρός ρωτά τον Κουφιο-
 κεφαλάκη:

—Και σού έρχεται ό πόνος συχνά;
 —Κάθε πέντε λεπτά, γιατρέ μου.
 — Κι' πόσο βαστά;
 — Έως αιού ή ώρα.

Εστάλη από της Γλυκ. 'Αναμνήσεως

Ό κύριος προς τον έποψήριον
 ύπηρέτην:

— Έχω άνάγκη από ένα παιδί
 σάν και σένα: δεν έξω όμως άγ-
 βαστούν τό χερί σου οσά βαριές
 δουλειές.

—Όσο γι' αυτό, μη σέ μέλη,
 άφέντη! Τού άλλου μου άφεντι-
 κου, με μιά γροθιά, τούσπασα
 τρία δόντια.

Εστάλη από της Κόρης των Κυμάτων

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

Είς τό μάθημα της Φυσικής 'Ι-
 στορίας:
 — Ποιον είναι τό ζώον που
 προσολλάται περισσότερο εις
 τον άνθρωπον;

Και ή *Ψυχή* του 'Απεύρου:
 — 'Η βδέλλα, όσκαλε!

Εστάλη από τό Χιόνι της 'Ιθης

		Α		
	ΝΟ	ΒΟΡ	ΠΗ	
ΡΩΝ	ΤΟΣ	ΣΚΙ	ΤΗΣ	ΡΑΣ
	ΛΙ	ΡΟΣ	ΕΥ	
		Ω		

Τά όνόματα πέντε άνέμων.

6.) *Μαγική Βιάν* άνευ εικόνας
Εστάλη από τό Φάρο του Λεβάντε

Η *Θέα* ειπε στας φίλες της:
 — Αά οσά προταίνο ένα Αιγύ-
 μα. Κι' όσοια τό βρή, θά της
 τό δώσω γεμάτο γλυκά.

— Ποιό;
 — Αυτό που οσά ειπα!

γ.) *Ατά τοδς Γαλλομαθής*
Εστάλη από την 'Ανυπόταχτη

Quel est le milieu de Paris?
 Λύσεις τοδ 2005 φύλλου
 α.) 'Αγνε κόλιμη, ουδέμια πρό-
 οδος. —β.) 'Η καλή μέρα από τό
 πρωί φαίνεται.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

*Αθήναι. 35 εδδς: Εθνομουσώνη
 την 30ην 'Απριλίου 1919.*

*Στερεότυπον: Δέν άπαντί εις ε-
 ρωτήσεις και άπορίαι, που έδ-
 νολα βέλονται καθέναν την άπάν-
 τηση και την λύση των "Οδηγών
 του Σύνδρομου", έμα τον δια-
 βάζη προσεκτικά.*

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ με πόση χαρά δέ
 λάβου σήμερα ή αύριο τό καινούργιο
 βιβλίο του κ. Φαίδωνος: έσοι τό έπε-
 ρισμαν με τόση άνυπομονή! Και
 πώς δέ ριχθού να τό διαβάσω, άδοι
 άνάθυμονται τό γνωρίμά του, έσοι
 του συγγραφέα τον "Αθηναϊκόν" 'Ε-
 πιστολόην! Κι' άλλα τι όρωτα πράγ-
 ματα δέ μού γράφουν, ύστερ' από την
 απόλαση του μπουκέτου των διηγη-
 μάτων αυτών, που έβροντισα να του;
 πη πρωτομαγαζίτικα!...

Η *Αγορίτσα* έχει τον λόγον.
 Φαίνεται εύχαριστημένη από την ύπο-
 δοχή που έλαβε ή πρότασή της: — άν
 κ' έπιρριμνε μεγαλύτερη προσοχία
 στις δηλώσεις, — έπιπέ: να πραγματοποι-
 ηθ ή και συμπρωσε με τον 'Αριελ
 και δέν πρέπει να βασισθώμε να κλα-
 σαι τον κάταλογο. — Ναι, δ κ. Φαί-
 δωνος είναι τώρα καλά. Όσο για τό
 κορίτσι του, αυτό έβλουν να λάβουν
 μέρος στο Σάλλογο και του τό εδύ-
 λωσαν από την πρώτη ήμερα. Η δη-
 λωση του έμοι... δέν εδύληψή άκο-
 μα επ' όψη. Αργότερα δά ίδουμα.
 Ό κ. Φ. δέν θέλει να κάμη ένα Σάλ-
 λογο, οιοκογενειακό.

Και *Έλλη* με δέλωσις συμμετα-
 χής της *Ψυτικής Κουκλίτσας*. Μού
 γράφει με μεγάλο ένθουσιασμό και μ'
 έρωτά αν θνοί κα συμμεταχθών, πρέ-
 πη άναγκάως να είναι και συνδρομη-
 τιά. — Νομίζω ναί. Ό Σάλλογος αυ-
 τός; πρέπει να βγη από τη Διάπλαση.
 Διαπλαστικά πρέπει να τον άποτα-
 λίσουν. Τό πολύ-πολύ θά μπορούσαμε
 να δεχθώμε μερικόν κέρδιον.

Η *Θιμμένη Ψυχή* έκφράζει τη
 λύπη της που δέν μπορεί να λάβη με-
 ρος, επειδή δέν μένει στα: 'Αθήνας
 και με πληροφορεί, ότι στην πόλη της
 λειτουργεί ένας τέτοιος Σάλλογος έρα-
 στευτικός και εθνεργητικός. Και προσ-
 θέτει: «Τώρα έτοιμάζομεν τό θυ-
 μασίον, κατ' την γνώμη θσον τό
 έμελέτησαν και των κ.κ. καθηγητών
 μας, έργον του κ. Ξενοπούλου «Τό
 Μυστικό της Βιλαρναίας». Γυμναζό-
 μεθα κατευριστομένον καθηγητών και
 έμπερον τινού; ήθλοποιού. Κι' έπι-
 ζομεν να φέρωμεν την πρόποσαν επι-
 τυλιαν από έργον μας.»

Σέλις, αί λέξεις που δέν ένόησε
 από τό 'Εδδθ της Πεταλούδας του
 κ. Βλαχογιάννη, είναι όνόματα ένό-
 κων που άλλος λέγονται άλλως. Γι'
 αυτό κι' έγώ δέν έζρω πως να σου τά
 έξηγήσω άκριβώς. *Μπουζομπουργας*
 π.χ.; νομίζω πως είναι έναινο που άλλ-
 λος λέγεται *μποζομπουργας*, είδος
 κινάρου. 'Επισήμω τό ζουζούμα και
 τό σκαθάκι άλλου λέγονται έθρες,
 μαμούνδια κλπ. Σ' έλες τις γλώσσες
 του κόσμου τα λαϊκά όνόματα των έν-
 τόμων παραλλάζον από τόπο σέ τό-
 πο. Οί συγγραφέες όμως τά λένε έθως
 τά έζωρον. Γιατί αν τί ποδν με τό
 έπιστημονικό τους ύνομα, τότε είναι
 που δέν έννοούντα καθόλου!

Η *Εξηγήσεις* σου, Γλυκοιά 'Ανά-
 μνησις, μού φαίνεται όρθή. Πάντα
 'ς αυτή την ηλικία, όταν βγαίνη τό κο-
 ρίτσι από την παιδική ζωή, πριν
 με ή κατ'κατά της ζωή της; μεγάλης,
 κυριεύεται ώρες-ώρες από μιά μελαγ-
 χολία χωρίς λόγο. Δέν είναι τίποτα
 λαϊπόν, παραστικό. Ομοιάζει, προσ-
 πάθει οδ να κατανοή; τη μελαγχολία
 σου. Κι' ό καλύτερος τρόπος είναι,
 αυτή την ώρα που έρρεσι πώς; σέ πι-
 νει, να βγαίνης έξω ή να βρισκαίαι με
 μιά εύχαριστή και κίπια; επιδητική
 συντροφιά. Π. χ. μ' ένα καλό, μορφο-
 μένω κορίτσι, που να μιν έχη; όμοις με-
 γάλη οικειότητα μαζί του.

Έξωχο τό σημερινόν γράμμα του
 'Αριελ! Παραμείρησε στην πανηγυρι-
 κή συναυλία των έργων του κ. Καλο-
 μοίρη, που έδόθηκε την π. Γρηγή στο
 Δημ. Θέατρο επ' εύκαιρία της άπο-
 μωής; του 'Αριστέου της Μουσικής
 στον 'Ελληνα αυτόν συνθέτη. Στή
 συναυλία όμως έδόθηκε κι' ή «Στέλλα
 Βιολάντη», ή μουσική δηλαδή του έ-
 κείνου κ. Καλομοίρης για τό ομό-
 νυμο δράμα του κ. Ξενοπούλου. Κι'
 αυτό, έπει ό 'Αριελ, έγραψε για να θυ-
 μισή την άδικία που έζησε σό συγ-
 γραφέα της. Και έπιπέ: «Μά τό
 δικιο που δέν χάνεται. Κι' αν άνόμα
 τό Κράτος, δέν έζρω να τό δώση, έκεί-
 νο που ένδιαφέρουντα ζέρονται. Και γι'
 να δέξουν αυτοί πώς; ενδιαφέροντα
 και πώς; είναι σέ θέσι να δώσουν τό
 δικιο, έκαμνη προχθής στο Δραματικό
 όνοτε να μελήσουν για τό έργον του
 'Αριστέου; για τον Πρωτομίστορα
 και για τη Στέλλα Βιολάντη! Ποιός
 μπορεί να τό άρνιθή;»

— Κενίς, 'Αριελ. Όλοι, δλοι, ό-
 μοιόγουν, ότι τό 'Αρπείο των Γερμα-
 μάτων του 1918 άνήταν εις τον κ. Ξε-
 νοπούλου. Όσο για τις κρίσεις σου
 περί των ποιητών μας, συμφωνώ με
 όσα γράφεις περί του Α' και του Β'.
 Για τον Γ' όμως έζρω. Δέν έχει καμ-
 μιά σχέση με κανένα Δέντη.

Από τό όρωτο, έσοι; πάντοτε, γράμ-
 μα τίς; Μόσσηγνα της 'Ακτής: «Η
 φωτογραφία του Τάλλου 'Αγρα, που
 τόσα χρόνια τώρα με άχωνία την πε-
 ριμέναμε, είν' εν' από τά άραιότερα
 σελήδια του φετινού σου τόμου. Κι
 σεις γοημείς που έχεις γράψει κάτω
 απ' αυτή, διαβάσαμε τη δική σου
 άριστή σου και περιφρήμα.»

Ό *Αντ. Ι. Θεοφιλόπουλος* θέλει
 να διαλέξω τις καλύτερες «Αθηναϊκές»
 'Επιστολές; και να τυπώσω με αυτές
 ένα βιβλίο κερήριχο για τη Διάπλαση
 και για την 'Ελλάδα γενικάς. Ό
 Φρόντος πάλι με συμβουλεύει να τυ-
 πώσω σέ χωριστό βιβλίο την «'Αθε-
 φύλα μου», που θεωρείται τό καλύ-
 τερο έλληνικό παιδικόν μυθιστόρημα.
 Τό έζρω δλ' αυτό, με τί να πρωτο-
 κάμη;... Ιπρός τό κέρρον χαίρω για τό
 ζωηρόν ένδιαφέρον που μπερτυρουν αυ-
 τές οι υποδείξεις.

Ό *Ισπότης* δέ Βοδρό, από 14
 'Απριλίου, μού γράφει: 'Την τελευ-
 ταιαν ήμεραν των Σχολείων έλαβα εις
 τό Γυμνάσιον τό 18ον φυλλάδιον. 'Α-
 μέτως έλη ή τάξις έτρεξε να διαδώη
 την Διάπλασιν της, τόση δέ ήτο ή
 μανία των; ώστε από τό πρώτον ή
 την έσχατον. 'Αλλά και με τόση δέν
 άπληροποίησαν, και άρου περισυπέ-
 λεν τά τεμάχια, την έκόλλησαν τόσον
 καλά, ώστε δέν διεκρίντο αν έσχόθη.

Κι' έτσι έδιάβασαν και ήσυχασαν.
 Τά σχολία περιτίθ.

Τό *Γυναικείο* — έλαβα, εύχαρι-
 στί, — μού γράφει διά την περιδοιο-
 μανική που έκρυψες τό παιδικά της
 πόλω; του κι' επισυνάπτει κατάλογον
 των περιδοϊκών που εκδίδονται έκεί-
 τερα από Γερμανοεπίπιδας. Τί «Ήλιος»,
 τί «Νεολαία», τί 'Εταικόν, τί «Κό-
 σμος»;... τί... τί... Τά καλά των 'Α-
 θητών λοιπόν! Γιατί έτσι κι' εδω
 τώρα-τελευταία: Κέλι μαθητής έννοει
 να εκδώσει και τό περιοδικά του. Να
 ύθουσε που θά καταλήξη αυτή ή μανία!

Η *Αγαρευνηθείσα* 'Ελλάς εύρ-
 σσεται πρό ένός; άνεγγήτου, ύπερφρο-
 νικού; Είδε στον ύπνο της τον κ. Πα-
 παδόπουλον, τον όποιον ποτέ δέν είχε
 ιδύ, οδτε σέ εικόνα. Τό πρωί, όταν
 πήγε σέ σχολείο, ένας φίλος μιας της;
 έδωσε τον τόμον του 1909. Είς αυτόν
 είδε την εικόνα του κ. Παπαδόπουλου.
 Κι, — τί εκπλήξισ! — έρωτα στην
 ένει. Για με τον κ. Παπαδόπουλον που
 είδε στον ύπνο της; «'Ανησυχώ πολύ,
 προσθέτει, και σεις; παρακαλώ, σεις; εκ-
 τεύω να μού έξηγήσετε τί συμβαίνει!»
 Μά δέν είναι λόγος ανησυχής; γιατί
 δέν συμβαίνει τίποτα! Πολλές φορές
 άνθρώποι είδαν στον ύπνο τους πρώτοι
 πα που δέν τά έρωδρίζαν, και τά είδαν
 με την πραγματική τους μορφή. Για
 να συμβαίνει, θά πη ότι δέν είναι ύπερ-
 φυσικό. 'Αν οι σοφοί τό έξηγούν κα-
 θήως διαφορητικά ή δέν τό έξηγούν
 καθόλου, άλλο ζήτημα.

Σελαίος 'Επιστολόμω μού έστει-
 λαν αυτή την έβδομάδα και οι έζρω:
 'Αετός της Νίχης, Ρεζεντά, 'Αερό-
 μητος 'Ελληκής, Σατανάς, Γλυκοιά
 'Ελίδα, 'Ελληνικό Τρόπαιο, Σμυρ-
 νιοτάκι, Ελισσαμένη και Φωχό Κα-
 μοηλάκι. — 'Εξέλεσα τις παραγ-
 γολές των και του; εύχαριστώ διά τά
 καλά των λόγια.

Τό *Γυναικείο* — έλαβα, εύχαρι-
 στί, — μού γράφει διά την περιδοιο-
 μανική που έκρυψες τό παιδικά της
 πόλω; του κι' επισυνάπτει κατάλογον
 των περιδοϊκών που εκδίδονται έκεί-
 τερα από Γερμανοεπίπιδας. Τί «Ήλιος»,
 τί «Νεολαία», τί 'Εταικόν, τί «Κό-
 σμος»;... τί... τί... Τά καλά των 'Α-
 θητών λοιπόν! Γιατί έτσι κι' εδω
 τώρα-τελευταία: Κέλι μαθητής έννοει
 να εκδώσει και τό περιοδικά του. Να
 ύθουσε που θά καταλήξη αυτή ή μανία!

Η *Αγαρευνηθείσα* 'Ελλάς εύρ-
 σσεται πρό ένός; άνεγγήτου, ύπερφρο-

